

Hồi Thứ Hai

HAI NGƯỜI ĐÁNG THƯƠNG TRONG
TRÙNG DƯƠNG KHÁCH ĐIỂM

Kim Tiểu Sơn thấy lão quay lại ngủ nữa bèn khẩn cầu thất vọng nói:

– Lão tử nếu quả thật nhìn thấy Kim Tiểu Sơn này không có căn cơ học võ Kim Tiểu Sơn không dám cưỡng cầu.

Một mặt lấy trong mình ra một lượng bạc đặt bên mình lão già nói:

– Vãn bối đi đây. Số ngân lượng này giúp lão ăn được vài ba ngày. Nếu tiết kiệm năm ngày cũng đủ.

Kim Tiểu Sơn vừa mới đi đến cửa phòng lão già bỗng kêu lớn:

– Đứng lại!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại hỏi:

– Lão tử còn có việc gì?

Lão già ngược mặt nói:

– Chỉ với một lạng bạc mi muốn lay động được lão nhân gia sao? Ta hỏi tiểu tử mi có biết tại sao lão nhân gia cự tuyệt mi?

Kim Tiểu Sơn vụng về lắc đầu. Lão già cười hắc hắc nói:

– Lão nhân gia tự nguyện dạy mi mi lại không chịu, lại ngoảnh đầu mà đi. Bây giờ mi có sở cầu đến đây học võ. So sánh hai việc đương nhiên có chỗ khác nhau.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Cho nên lão tử muốn xem ngân lượng mới truyền võ?

Lão già nói:

– Không sai!

Kim Tiểu Sơn vội bước lại bên giường lão già nói:

– Ngân lượng nhiều ít không quan hệ. Chỉ cần Kim Tiểu Sơn này có sức khỏe, có thể gánh, có thể vác, càng có thể lên núi săn bắn. Chỉ cần lão tử đồng ý Kim Tiểu Sơn sẽ hầu hạ lão nhân gia như phụ thân của mình.

Lão già nghe cười ha hả nói:

– Hảo tiểu tử! Thật không ngờ mi biết ăn nói khéo léo khiến lão nhân gia vui lòng. Ta hỏi mi mấy lời vừa rồi có phải thốt ra tự đáy lòng mi. Mi không gạt ta chứ?

Kim Tiểu Sơn vội đáp:

– Tiểu tử nói toàn là lời thật!

Lão già lộ vẻ vui mừng cười nhìn kĩ Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão nhân gia cả đời lòng ác, ra tay tàn khốc nhưng nhẹ dạ cả tin. Ác độc tàn khốc vì ta đã giết người vô số. Nhẹ dạ cả tin là rất dễ bị lừa, chịu không nổi vài câu nói hay của người khác.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu tử tuyệt đối không dám gạt lão nhân gia. Nói rõ một chút tiểu tử còn phải thọ giáo lão nhân gia thì làm sao dám có lòng dối trá.

Lão già gật đầu nói:

– Người giả dối là người nói hay nhất, lại phối hợp tuyệt hảo với biểu hiện bên ngoài. Thật khiến người bị gạt đến chết vẫn không đòi mạng. Nhưng bộ dạng tiểu tử mi lão nhân gia thật nhìn không ra là thật hay giả. Vì muốn chứng thật phải thử xem sao.

Kim Tiểu Sơn hoan hỉ hỏi:

– Lão tử đã đồng ý với văn bối rồi?

Lão già lần nữa nhìn kĩ Kim Tiểu Sơn một hồi rồi nói:

– Đồng ý thì đồng ý nhưng mặt thủ tục phải cần thêm một chút.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Thủ tục gì?

Lão già ngồi thẳng thân người, đôi mắt sâu hoắm đột nhiên sáng ngời tinh quang nói:

– Ý của lão nhân gia là mi phải gọi ta tiếng nào cho dễ nghe. Tỉ như tiểu tử mi tên Kim Tiểu Sơn sau này ta dùng chữ Tiểu Sơn gọi mi. Còn như mi muốn xưng hô với ta thế nào khiến cho lão nhân gia này vui vẻ đây?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Văn bối hậu sinh dốt nát thật không biết là lão nhân gia thích được kêu bằng gì, chỉ mong lão nhân gia nói thẳng.

Lão già cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

– Muốn mi gọi ta một tiếng lão gia nghe lại giống như tên lão già nằm trong quan tài, có chút không thoải mái. Muốn mi gọi ta là sư phụ thì lão nhân gia này lại đã phát thệ không thu đồ đệ. Nghĩ tới nghĩ lui...

Lão liếc nhìn Kim Tiểu Sơn đang đứng bên cạnh giường rồi lại nói:

– Dứt khoát từ nay về sau mi gọi ta là Thủy đại thúc. Mi không lỗ lã, lão nhân gia cũng không chiếm tiện nghi hơn mi đâu. Tiểu tử, mi thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn vội quì sụp xuống dập đầu lạy một lạy nói:

– Tiểu diệt Kim Tiểu Sơn bái kiến Thủy đại thúc!

Lão già vuốt râu cười nói:

– Tiểu Sơn đứng dậy, ngồi xuống đây nói chuyện.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống mép giường, lão già chậm rãi nói:

– Được rồi. lão nhân gia cuối cùng cũng tìm được một người hầu hạ ta.

Kim Tiểu Sơn vội vã lên tiếng:

– Hầu hạ Thủy đại thúc là bổn phận của tiểu diệt!

Lão già gật đầu nói:

– Bảo điểm gia hãm cho đại thúc một con gà mái tơ mập. Người bị bệnh lao không uống rượu được. Bảo chúng để nhiều nấm hương vào trong thang gà. Tốt nhất là nấm hương to bằng bàn tay.

Kim Tiểu Sơn không cần suy nghĩ lập tức gọi tiểu nhị nói:

– Tiểu nhị, mau đi hãm con gà mái mập với nấm hương cho Thủy đại thúc ta. Gà phải hãm thật nhừ, nấm hương thật lớn. Làm mau đi!

Kim Tiểu Sơn vừa mới nói xong phở kị trợn mắt ngạc nhiên lắc đầu hồi lâu mới hỏi lại:

– Khách quan, người có thể nói lại lần nữa không?

Lão già đang nằm trên giường giận dữ mắng:

– Tiểu tử, mi điếc rồi sao?

Kim Tiểu Sơn nhắc lại lần nữa, không ngờ phở kị nói:

– Khách quan ra khỏi gia đình tay nải cần kĩ lưỡng, trí óc cần sáng suốt. Trên giang hồ hạng bàng môn tả đạo, yêu thuật lường gạt cả thầy đều có, khách quan có thể không cần...

Không chờ phở kị dứt lời Kim Tiểu Sơn đã sầm mặt nói:

– Phở kị, đừng nhiều lời!

Phở kị gật đầu nói:

– Được rồi! Ngân lượng là của khách quan, tâm ý tiểu nhân chỉ có bấy nhiêu.

Nhìn theo tiểu nhị đi ra khỏi phòng lão già “Hừ” một cái nói:

– Nếu tính khí như khi còn trẻ tuổi thì đại thúc mi đã nhờ sạch khách điểm của chúng rồi.

Kim Tiểu Sơn trong lòng không khỏi còn chút lo lắng vì chàng hiện không có nhiều ngân lượng. Nếu Thủy đại thúc ngày ngày đều dùng một con gà mái hãm nấm hương chỉ sợ ngay cả mình cũng phải nhịn đói. Có câu rằng “không lo xa ắt có buồn gần”, nghĩ thế Kim Tiểu Sơn thấp giọng hỏi:

– Từ nay về sau thúc diệt ta sống như thế nào?

Lão già nhắm mắt lãnh đạm nói:

– Ăn uống là việc của mi, dạy bản lĩnh là việc của ta.

Kim Tiểu Sơn nghe xong trầm ngâm hồi lâu, nói tiếp:

– Đừng nói là Thủy đại thúc còn dạy diệt nhị bản lĩnh. Nếu không có việc đó, bây giờ lão nhân gia là đại thúc của Kim Tiểu Sơn này thì tiểu diệt cũng phải gắng sức nuôi dưỡng đại thúc.

Kim Tiểu Sơn thấy Thủy đại thúc không nói gì lại tiếp lời:

– Thủy đại thúc, tiểu diệt muốn lập tức trở lại căn nhà đã bị thiêu rụi của mình gấp rút dựng lại nhà mới, rồi đến đây tiếp đón lão nhân gia về ở. Người thấy thế nào?

– Ăn, ở là việc của mi! Đừng đem những việc phạm tục đó phiền hà ta.

Kim Tiểu Sơn đang suy nghĩ chợt nghe lão già động dậy lỗ mũi nói:

– Thơm quá! Đã lâu ta chưa nghe mùi vị này.

Lão lập tức bật dậy như chiếc lò xo, dõng theo tay gã tiểu nhị đang bưng một bát canh to chậm chậm đi vào phòng. Tiểu nhị nói:

– Một con gà mái mập và năm cái nấm hương to, chưởng quầy nghe nói khách quan đặt làm nên chỉ thu bảy tiền thôi.

Kim Tiểu Sơn lấy ngân lượng giao cho tiểu nhị nói:

– Đại thúc ta tạm thời ở trong điểm vài ngày. Năm ba ngày nữa ta đến đón lão nhân gia đi. Người có muốn ăn gì người cứ làm theo.

Trong khi Kim Tiểu Sơn đang nói lão già đã chụp lấy cái chân gà xé ăn ngon lành. Hơn nữa lão vừa nhai ngồm ngoàm vừa húp nước canh rồn rột, xem như không có ai đang ở quanh mình.

Kim Tiểu Sơn lại dạn dò phổ kị:

– Lấy cho ta một bao lương khô, ta phải lập tức lên đường.

Phổ kị ngoảnh đầu nhìn thái độ ăn uống của lão già bất giác trầm giọng nói:

– Một mình lão dùng hết sao?

Lão già không đáp lại vẫn tiếp tục nhai nuốt không ngừng nghỉ. Phổ kị nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Có chắc đây là đại thúc của khách quan?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không sai!

Phổ kị dường như bất bình nói:

– Nếu lão là đại thúc của khách quan thì lão phải chừa cho khách quan ít ra là một cái đầu gà hay xương gà để gặm nhấm gì chứ?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Đại thúc ta cần phải tắm bổ. Người còn có thể ăn được là ta mừng rồi.

Phổ kị lắc đầu bước đi. Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với lão già:

– Thủy đại thúc, bây giờ tiểu diệt phải lên đường. Khi nào làm xong nhà tiểu diệt sẽ đến đón lão nhân gia.

Lão già quẹt mép miệng bóng loáng mỡ:

– Mi đi đi, ta ở đây chờ mi!

Kim Tiểu Sơn trước khi đi còn cẩn thận khẩu đầu lay một lay với lão già đang trên giường.

Đi đến trước cửa điểm Kim Tiểu Sơn còn dặn dò phổ kị lo lắng tử tế cho Thủy đại thúc rồi mới xách túi lương khô đi. Kim Tiểu Sơn lại trở về căn nhà đã cháy rụi của mình. Chàng đứng trước mộ thê tử dưới dốc núi, không rơi nước mắt trái lại nét mặt kiên nghị lắm bầm nói:

– Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu! Hiện giờ ta mới lãnh hội được là tại sao một người đối mặt với việc phục thù còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình. Tiểu Sơn ca nhất định phải báo thù cho nàng.

Dưới đồng tro tàn Kim Tiểu Sơn kiếm được một cái búa, một cái liềm. Chàng dùng búa chặt cây, dùng liềm cắt cỏ tranh. Hai ngày trôi qua, một túp lều tranh đã được dựng nên trên nền cũ.

Dựng xong nhà nhưng Kim Tiểu Sơn chưa vội đi đón Thủy đại thúc đến ở. Lưng giắt liềm, tay cầm búa chàng lại đi vào núi. Kim Tiểu Sơn nhất quyết cùng Thủy đại thúc sống chung. Một ngày ba bữa cơm là cần có. Bây giờ không đất trồng trọt lại không có gia sản. Con đường mưu sinh duy nhất là phải săn bắt trong núi. Trước mắt chàng phải vào trong núi vì trong nhà tranh vật dụng đơn giản nhất cũng không còn. Mọi cái đều phải cần có tiền. Hơn nữa Thủy đại thúc một thân “phú quý bệnh” mỗi ngày đều phải ăn uống đồ tắm bổ. Tóm lại không thể gặm lương khô như mình được.

Hôm nay Kim Tiểu Sơn lai quanh quẩn trong núi, đặt bẫy tám cái bẫy. Chàng núp vào một hốc đá quan sát. Mãi đến chập tối chàng mới bắt được một con hươu sao. Kim Tiểu Sơn vui mừng khôn xiết chàng liền vác con hươu nặng khoảng sáu bảy mươi cân thẳng đến Trùng Dương trấn.

Trưa hôm sau Kim Tiểu Sơn đã nhanh chóng bán con hươu được hai mươi lạng bạc. Vì da hươu không quý trái lại cặp nhung của nó rất đáng giá. Chàng đã bán hươu cho một hiệu thuốc duy nhất ở Trùng Dương trấn. Có tiền, trước tiên Kim Tiểu Sơn mua một số vật dụng cần thiết rồi hí hửng đi về hướng khách điểm. Đúng lúc chàng gặp phổ kị đang bưng một con gà hầm lớn đi vào trong khách phòng.

Phổ kị vừa thấy Kim Tiểu Sơn vừa đến đã toét miệng cười nói:

– Khách quan, đại thúc của người thật giỏi ăn. Một ngày lão ăn hết hai con gà

lớn, ba ngày đủ cả sáu con. Đây là con thứ bảy tiểu nhân đem vào cho lão đây.

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Có thể ăn mới có thể làm, xử lý việc mới trọn vẹn. Nghe mi nói đại thúc ta ăn được lòng ta vui mừng lắm.

Phổ kị vừa nghe nói cười hắc hắc nói:

– Khách quan đừng vội mừng. Tiểu nhân đang sầu não cho khách quan đây.

Kim Tiểu Sơn nhìn phổ kị nói:

– Mi sầu não cho ta việc gì?

Phổ kị nói:

– Hai con gà là một lượng bạc, bảy con là ba lượng rưỡi. Phút chốc lão đã ăn hết con lợn rừng của khách quan rồi.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Con gà này ăn xong, bọn ta sẽ về nhà rồi.

Phổ kị ngăn người hỏi:

– Các người sắp đi rồi sao?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Sau khi đưa con gà này vào, phiền mi đến chưởng quầy kết sổ giùm.

Khi Kim Tiểu Sơn còn chưa đi vào khách phòng đã nghe tiếng Thủy Hành Vân vọng ra:

– Tiểu Sơn trở lại phải không? Mau vào đây!

Kim Tiểu Sơn lên tiếng rồi đi vào thì thấy Thủy đại thúc ôm mền, ngồi dựa trên giường, khí sắc đã tốt lên một chút.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Thủy đại thúc, Tiểu Sơn đến đón đại thúc về nhà đây. Chờ đại thúc dùng xong tô canh gà này thì lên đường.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Tiểu diệt là hài tử hiếu thuận!

Lại dẫn dò phổ kị:

– Lão nhân gia sắp đi rồi, mi mau đến hiệu thuốc hốt cho ta vài thang.

Phổ kị xòe tay nói:

– Lão tử, lão muốn có thuốc thì đưa tiền ra đây!

Thủy Hành Vân giận mắng:

– Tìm tiểu diệt ta lấy tiền. Mẹ kiếp! Mi chỉ biết kính phú quý. Đồ chó ghẻ!

Không chờ phổ kị mở miệng Kim Tiểu Sơn đã vội cười nói:

– Hôm qua săn được một con hươu sao hôm nay đổi được hai mươi lạng bạc. Tiểu diệt sẽ lo toàn vẹn sự ăn ở cho đại thúc. Đại thúc dùng xong bữa rồi lên đường. Còn thuốc của đại thúc tiểu diệt sẽ đi lấy.

Thủy Hành Vân khoát tay nói:

– Ta ăn gà, mi lấy thuốc. Xong rồi chúng ta đi. Quán trọ này lão nhân gia ở đủ lắm rồi!

Phổ kị vừa nghe giận mắng:

– Kẻ tróc đầu gặp được người tóc bạc. Ác lão tử lại có hiếu thuận nhi. Kiếp này lão sống cô đơn, kiếp sau lão cũng không hơn gì. Hừ!

Nhìn Kim Tiểu Sơn cùng tên phổ kị ra khỏi khách phòng Thủy Hành Vân buột miệng mắng lớn:

– Đồ cầu tặc!

o O o

Dưới chân suối hoang bên cạnh suối nhỏ. Kim Tiểu Sơn cẩn thận săn sóc đưa Thủy Hành Vân vào trong căn nhà tranh mà mình vừa cất xong. Trước tiên để lão nằm ngủ trên giường gỗ lót nệm cỏ, rồi vội đi sắc thuốc hầu hạ lão.

Thủy Hành Vân nhẹ gật đầu nói:

– Nhà của mình trú ngụ cũng tốt, vừa yên tĩnh tránh khỏi việc phiền phức, khách điểm đó từ chường quây đến phổ kị cả bọn chúng là đồ vô đạo, lời lẽ ác độc. Tổ bà nó! Cứ ở trước mặt lão nhân gia nói ra những lời châm chích khiến lão nhân gia không khi nào vui.

Kim Tiểu Sơn bưng chén thuốc đến mỉm cười nói:

– Đại thúc cũng không nên trách họ. Người ta mở khách điểm không muốn có người ăn ở không trong điểm của họ.

Thủy Hành Vân thở dài nói:

– Lời của hiền diệt lão hiểu. Chỉ đáng hận chưa có bao lâu mà hoàn cảnh hoàn toàn biến đổi rồi.

Lão ho mấy tiếng lại tiếp lời:

– Trong tuyết che thân là quân tử, có mền cho thêm bông là tiểu nhân.

Kim Tiểu Sơn từ khi đón Thủy Hành Vân đến hể rảnh rồi là vào núi săn bắt. Số ngân lượng kiếm được đều một mình tiêu tốn cho Thủy Hành Vân. Còn mình trái lại mỗi ngày cơ hồ ăn bánh khô đỡ đói. Tuy như vậy hàng ngày chàng thường khẩn vái trước mặt vợ con với quyết tâm sau khi học được bản lĩnh sẽ báo thù.

Cái giá của sự báo thù tuy có lúc khiến chàng nghi ngờ. Nhưng trừ vị đại thúc trước mắt này ra còn có thể đến nơi nào tầm danh sư học võ nghệ chứ. Lại nói, đại

thức trong người còn mang theo món võ khí nghe nói lợi hại vô cùng. Chờ Thủy đại thúc khỏe khoắn một chút mình sẽ thỉnh người biểu diễn vài chiêu.

Thủy Hành Vân có Kim Tiểu Sơn hầu hạ, ngày tháng trôi qua êm đềm. Ba bốn ngày Kim Tiểu Sơn lại nấu cho lão một nồi to hoặc thỏ hoang, hoặc gà rừng.

Tay chống gậy, Kim Tiểu Sơn dìu Thủy Hành Vân đi bên cạnh dòng suối dưới ánh tịch dương. Thủy Hành Vân chậm rãi nói:

– Nếu luận về võ nghệ ta chỉ nói sơ một hai điều. Có câu là cây tốt phải có rễ tốt. Luyện võ trước tiên là luyện khí, có khí mới có lực. Sau đó mới có thể tăng thêm điều chỉnh, vận dụng. Nói đến cao minh, lực và tâm hợp nhau đi đến cảnh giới “thân” và “thoa” là một. Ngân thoa nằm trên tay ta, nó nằm trong ý niệm của ta. Cho nó là đao nó tức là đao, cho nó là thương nó tức là thương. Nếu khiến nó thành loại phi tiêu nó sẽ thành phi tiêu trong rừng đao biển kiếm giống như cây thoa di chuyển trên khung dệt vải vậy.

Kim Tiểu Sơn nghe đến mê mẩn, chỉ trợn mắt nhìn chứ không mở miệng.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Tiểu tử nhóc, lão nhân gia lưu lạc vào Trùng Dương trấn gặp phải người trong khách điểm đó lúc nào cũng châm chích ta vài câu. Đã cảm thấy thế thái nhân tình bạc bẽo, sống không bằng chết. Sở dĩ lão nhân gia không chịu đem ngân thoa này đi cầm trong đó có hai nguyên nhân.

Lão dừng chân bên bờ suối, nhìn đàn cá nhỏ tung tăng trong suối rồi lại nói tiếp:

– Ngân thoa vô giá, nếu cơ thể ta rắn chắc thì đại thúc này có thể đem ngân thoa đi khắp chân trời góc biển làm người ở trên vạn người, ăn ngon mặc đẹp. Chỉ vì bệnh lao này có thể lấy mạng của ta cho nên đại thúc mi ngầm có hai quyết định. Thứ nhất, trong cơn bệnh hoạn đem cầm ngân thoa vạn nhất, tiền bạc dùng hết mà bệnh không thuyên giảm đó mới thật là chết, ngay cả quan tài mỏng cũng không có, đại thúc tuyệt không cam tâm. Cho nên ta mới mang ngân thoa bên mình. Rủi mai có chết nhờ ngân thoa này bọn chúng cũng mua cho ta một quan tài xấu xí, còn hơn chúng bó trong chiếu cỏ, ném vào sơn dã để nuôi chó sói.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Bây giờ đã có tiểu diệt, đại thúc khỏi cần lo lắng gì nữa.

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Tiểu tử đoán đúng rồi. Bây giờ lão nhân gia không sợ chết không mồ chôn. Đương nhiên cũng vì vậy ta có quyết định khác.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Cũng là một trong hai nguyên nhân của đại thúc?

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Không sai! Nguyên nhân này chính là tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười không đáp nghe Thủy Hành Vân nói tiếp:

– Tiểu tử, giang hồ lịch duyệt của mi một chút cũng không có. Trong mắt lão nhân gia này mi thật là một con ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy bầu trời to bằng cái bát mà thôi.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Từ đây về sau hoàn toàn nhờ đại thúc chỉ dạy!

Thủy Hành Vân nói:

– Nguyên nhân thứ hai mà ta không cầm ngân thoa là hi vọng có một ngày gặp được tên đại ngốc không tạp nhiễm ý đồ gì mà tự nguyện hầu hạ ta.

Lão ngoảnh mặt nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngạc nhiên không chớp mắt lại nói tiếp:

– Bọn người đại thúc đã tiếp xúc trong qua khứ toàn giống bọn khỉ ở Hoa Quả Sơn nhe nanh, nhả mặt khiến người khác chú ý. Còn kẻ khờ khạo quả thật khó tìm. Khó khăn lắm mới gặp được tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Kì thực tiểu diệt đã sớm nói qua với đại thúc. Tiểu diệt muốn học võ với đại thúc cũng là có ý đồ. Hai ngôi mộ sau nhà đại thúc cũng đã thấy qua rồi.

Thủy Hành Vân nói:

– Ta bất kể mi có ý đồ gì, ta nói mi là một người giải thoát khổ cảnh cho ta. Người này cùng Thủy Hành Vân phải có duyên. Trên giang hồ có câu “ăn một bữa cơm tất phải báo”. Đối với tiểu tử mi mà nói, mi có thể gọi là thi ân bất cầu báo.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói:

– Tiểu diệt không dám quên ân nghĩa của đại thúc.

Thủy Hành Vân nói:

– Lão nhân gia muốn thành toàn cho mi. Nếu không, ta theo mi đến hoang sơn, rừng thẳm này làm gì? Bắt đầu từ ngày mai mi có thể toàn tâm ý nghe ta.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói:

– Đó là việc đương nhiên rồi.

Thủy Hành Vân nói:

– Người nhìn trên núi xem, trên đỉnh núi có một cây cổ tùng, rễ kết chằng chịt.

Kim Tiểu Sơn nhìn lên rồi gật đầu nói:

– Trên dốc đá đứng đó, tiểu diệt thấy rồi.

Thủy Hành Vân chậm rãi nói:

– Sau này tiểu tử mi vào núi săn bắn, trước tiên từ đây chạy lên đỉnh núi đó rồi lại quay về. Khi mà mi chạy đi rồi về chỉ mất nửa giờ ta sẽ dạy mi diệu pháp Diêm Vương Thoa thế nào.

Thủy Hành Vân nói xong không ngoảnh đầu lại đi thẳng về căn nhà tranh. Kim Tiểu Sơn trái lại đứng như trời trồng ở đó vì chàng biết muốn đi trên sơn lộ của đỉnh núi cao đó tất phải vượt dốc đá, lội suối băng rừng, bám vách đá leo lên. Trong một giờ có thể đi về là đủ tuyệt diệu rồi, còn trong nửa giờ chắc chỉ bay mới được.

Trên chiếc bàn gỗ của căn nhà tranh Kim Tiểu Sơn vừa sốt mì cho Thủy đại thúc vừa thất vọng nói:

– Thủy đại thúc, tiểu đệ muốn theo Thủy đại thúc học bản lĩnh. Tại sao còn phải chạy lên đỉnh núi đó?

Bưng bát mì to Thủy Hành Vân vừa ăn vừa nói:

– Đó gọi là trước khi luyện võ phải cần bảo vệ tính mạng. Nếu đánh không lại chạy cũng không khỏi thì dứt khoát đừng có luyện võ.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đại thúc nói cũng đúng. Đánh không lại phải chạy, rất có lí!

Thủy Hành Vân đột nhiên giận mắng:

– Tổ bà nó, có đạo lí gì? tiểu tử mi hiểu lầm lời nói của lão nhân gia.

Kim Tiểu Sơn giật bắn người vội cười nói:

– Không phải chính đại thúc nói vậy sao?

Thủy Hành Vân nói:

– Vừa rồi ta nói đó là người luyện võ bình thường. Còn với mi thì không giống.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Còn không giống nghĩa là sao?

Thủy Hành Vân nói:

– Không giống vì võ công mi sắp luyện chính là Diêm Vương Thoa mà nhiều người trên giang hồ vừa nghe đã táng đờm, vừa thấy đã co giò bỏ chạy. Nếu mi muốn mau thì phải luyện cước bộ để đuổi địch nhân. Tiểu tử có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Minh bạch rồi! Luyện cước bộ để đuổi theo giết địch nhân.

Thủy Hành Vân nói:

– Tóm lại mi đã hiểu rõ rồi thì sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu. Lúc nào người có thể nửa giờ chạy trở về đây lão nhân gia sẽ bắt đầu truyền thụ Diêm Vương Thoa cho, mi có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đại thúc yên tâm. Sáng sớm ngày mai tiểu đệ sẽ tập luyện cho đại thúc xem.

Tòa núi cao phía bắc tiếp giáp đập chắn nước Hoàng Long tên là Bắc Đẩu Phong. Núi cao bảy trăm trượng. Mỗi năm vào mùa đông tuyết trắng phủ đầy, sau tháng ba mới tan hết.

Sáng sớm Kim Tiểu Sơn mang đôi giày cỏ, nhìn vào trong phòng chào hỏi rồi lập tức thoải lui chạy lên ngọn núi Bắc Đẩu Phong ở phía xa kia.

Nhìn theo Kim Tiểu Sơn phía ngoài xa Thủy Hành Vân cười mấy tiếng nói:

– “Ngọc bất trát bất thành khí” không biết tiểu tử này có thành đại khí không?

Hôm nay Kim Tiểu Sơn nếm đủ mùi cực khổ. Chỉ một chuyến chạy đi chạy về đã khiến toàn thân ướt đẫm mồ hôi nhưng cũng phải mất hết một giờ.

Ngồi trước cửa nhà tranh Thủy Hành Vân lắc đầu nói:

– Kém, còn kém nhiều lắm!

Đôi chân Kim Tiểu Sơn đã mỏi nhừ đành phải cầm búa và lương khô đi vào trong núi. Vì còn phải kiếm sống và đặc biệt là việc ăn uống của Thủy đại thúc càng trọng yếu.

o O o

Thời gian có thể mang đi tất cả. Thời gian cũng có thể lưu lại thành tựu cho những người kiên trì. Trong ba tháng khổ luyện Kim Tiểu Sơn cuối cùng đã luyện được cước bộ tuyệt vời. Bắc Đẩu phong tuy cao nhưng chàng có thể chạy đi về chỉ trong nửa giờ.

Tối hôm nay thúc đệ hai người đặc biệt vui mừng. Thủy Hành Vân vừa xé vừa nhai cái đùi thỏ rừng. Kim Tiểu Sơn luôn ở bên cạnh hầu hạ. Hồi lâu Thủy Hành Vân chùi miệng cười nói:

– Sáng sớm ngày mai mi làm cho ta chín mươi chín cái thẻ trúc, toàn bộ đều dài như chiếc đũa.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Thưa để làm gì?

– Cước bộ, mà là cước bộ trọng yếu. Đến lúc ta dạy cho mi sẽ biết.

Kim Tiểu Sơn lòng đầy vui sướng vì cuối cùng sắp học bản lĩnh thực thụ nhưng không biết bản lĩnh Thủy đại thúc cuối cùng được bao nhiêu. So với Tọa Sơn Hổ Trương Diệu không biết ai cao hơn. Suy nghĩ mọi điều tóm lại là phải có nhưng ao ước tất cả đều thành công mới có thể khích lệ việc khổ luyện công phu.

Sáng sớm hôm sau Kim Tiểu Sơn chưa vội vào núi săn bắt mà đi đốn hai cây trúc, rồi ngồi trước nhà tranh chẻ chín mươi chín cái thẻ trúc. Rồi thấy Thủy Hành Vân cầm lấy thẻ trúc toàn bộ cắm trên mặt đất quanh co khúc khuỷu. Nhìn kĩ thì thấy đám thẻ trúc nhóm thành một tổ, chính giữa chỉ có thể đặt một bàn chân lớn.

Kim Tiểu Sơn đứng cạnh nhìn xem mỉm cười hỏi:

– Đại thúc làm gì vậy?

Thủy Hành Vân cầm xong thẻ trúc mệt đến thở khò khè, ho liên tiếp một tràng rồi mới chỉ thẻ trúc trên mặt đất nói:

– Luyện đi tiểu tử. Từ đầu này đi đến đầu kia. Nhớ kĩ mỗi khi xoay chuyển chỗ khúc quanh nhất định phải thuận theo tự nhiên, không được có chút do dự.

Kim Tiểu Sơn nghe lời chậm chậm bước đi. Không dè mới đi qua một lần thẻ trúc đã đổ ngã phân nửa khiến Thủy Hành Vân liên tiếp lắc đầu nói:

– Bộ pháp này e rằng tiểu tử mi luyện đến ba tháng cũng không thành!

Kim Tiểu Sơn ngập ngừng hỏi:

– Thủy đại thúc, đây là bộ pháp gì? Tại sao vặn lưng, lắc lư hai vai, khi đi lại giống Túy Bát Tiên? Lẽ nào đây là võ công Thủy đại thúc muốn dạy tiểu đệ?

Thủy Hành Vân nói:

– Muốn học Diêm Vương Thoa phải học bộ pháp này!

Kim Tiểu Sơn vội hỏi tiếp:

– Trời hôm nay không lạnh không nóng, khí sắc đại thúc đã tốt hơn nhiều, có thể thi triển vài đường tuyệt kĩ ngân thoa cho tiểu tử đại khai nhãn giới?

Kim Tiểu Sơn chưa dứt lời Thủy Hành Vân chỉ vào đầu Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại khái tiểu tử mi đã chôn giấu trong lòng mấy tháng rồi. Một câu ra ta đã biết tiểu tử mi còn nghi hoặc bản lĩnh của lão nhân gia.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói:

– Tiểu tử không dám.

Thủy Hành Vân cười hắc hắc nói:

– Tiểu tử mi ngoài miệng nói khác trong lòng nghĩ khác. Lão nhân gia nhìn ra nỗi nghi vấn trong lòng mi.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn:

– Mau chặt bốn nhánh trúc lớn đem về đây!

Kim Tiểu Sơn lập tức vào nhà dùng cây búa chặt bốn nhánh trúc kéo đến bên bờ suối. Thế là dưới sự chỉ đạo của Thủy Hành Vân mỗi một nhánh trúc cao hơn một thước, chia ra theo bốn phương hướng cắm trên mặt đất, cự li cách nhau hai trượng.

Thủy Hành Vân trước tiên đối y phục. Trên gương mặt gầy guộc râu bạc không ngừng lay động. Thủy Hành Vân chậm chạp thẳng hai vai người đã đứng giữa trung ương. Chỉ thấy thân hình gầy guộc lắc lư tại chỗ đứng. Một múi ngân thoa như sao ngân trên dãy thiên hà xẹt một vòng tròn chói mắt. Một tiếng vang lên giữa đám trúc xanh biếc. Thực tế, lẽ ra phải bốn tiếng vang, bởi vì quá nhanh nên khi nghe chỉ như vang một tiếng “xẹt” mà thôi. Luồng ngân quang lấp lánh đã trở về trên tay Thủy Hành Vân. Một tràng tiếng ho sặc sụa vang lên hồi lâu.

Kim Tiểu Sơn nhìn đến há hốc miệng. Món vũ khí này quá thần kì. Chàng chỉ còn cách trợn mắt để nhìn mà thôi.

Chợt nghe Thủy Hành Vân nói trong tiếng ho sặc sụa:

– Tiểu tử, ngươi còn không mau đỡ ta vào nhà nghỉ ngơi. Hừ! Chỉ một thoa như vậy đã làm cho lão nhân gia này mỗi nhừ cả người.

Kim Tiểu Sơn như sực tỉnh sau cơn mê chạy lại đỡ Thủy Hành Vân nói:

– Thủy đại thúc mau vào trong nằm đi. Tiểu diệt sẽ đem con gà nuôi hầm thuốc cho đại thúc bồi bổ. Xong rồi tiểu diệt đi luyện bộ pháp.

Sau khi làm gà xong vừa đặt lên bếp lửa Kim Tiểu Sơn mới đi lại chỗ bốn cây trúc mà chàng vừa cắm lúc nãy. Chàng há hốc miệng kinh ngạc. Thì ra bốn cây trúc đó đều tét ra bởi ngân thoa múa lượn vừa rồi. Mỗi cây bị xuyên thủng một lỗ tròn, độ tròn cao giống hệt nhau. Da người tuyệt đối không cứng rắn hơn cây trúc. Nếu là người hiện trường kết thúc sẽ hết sức bi thảm! Trong sự kinh dị có lẫn hưng phấn Kim Tiểu Sơn đưa tay sờ vào lỗ thủng trên thân trúc mà tưởng như đó chính là da thịt tên Tọa Sơn Hổ Trương Diệu. Thế là Kim Tiểu Sơn thỏa mãn ảo tưởng, chàng mỉm cười.

Kim Tiểu Sơn nghiên răng ken két dốc hết sức lực khổ luyện. Buổi sáng chàng luyện chạy trên Bắc Đẩu Phong buổi chiều chàng đi theo cước bộ.

Thấm thoát thời gian trôi qua đã khiến Thủy Hành Vân gật đầu hài lòng. Kim Tiểu Sơn cho rằng bước tiếp theo là phải luyện tuyệt kĩ phi thoa. Không ngờ tối hôm đó Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn lấy một sợi dây thừng cột một viên đá to bằng quả trứng. Trọng lượng viên đá không bằng một phần tư ngân thoa. Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn lấy viên đá ném mạnh vào nhánh cây sau đó chụp lấy viên đá bị bắn trở lại.

Kim Tiểu Sơn trong lúc luyện tập thường bị viên đá khi thu về đập trúng vào mình khiến Thủy Hành Vân thở vắn than dài nói:

– Ráng luyện đi tiểu tử, ước chừng mi phải luyện trong hai ba năm!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe vội hỏi:

– Thủy đại thúc có biết không, ý của tiểu tử là muốn luyện thành công nhanh một chút.

Thủy Hành Vân nói:

– Luyện võ hoàn toàn do từng giọt máu, từng giọt mồ hôi tích lũy để thành công. Việc không luyện mà thành thiên hạ không có. Lười nhác hoặc giảm nguyên liệu thì khó thành công được. Tiểu tử, luyện đi!

Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói:

– Chờ ta luyện thành công không biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không biết chui ở phương nào? Ta đi đâu tìm hắc đây?

Thủy Hành Vân nói:

– Không luyện thành công phụ dù mi có tìm hắc cũng chỉ để chết oan uổng.

Thủy Hành Vân nghĩ một lát lại nói:

– Muốn có được võ nghệ hơn người chỉ có cách khổ luyện công phu. Tiểu tử, mi luyện đi!

Kim Tiểu Sơn quả là thành tên câm gặp phụ mẫu, không lời gì để nói. Chỉ một việc thu đá, ném đá, ngoài việc chuẩn xác còn phải nhanh nhẹn, chụp được ổn định. Chụp được ba tháng mới tương đối quen tay. Dần dần chàng đã có thể phối hợp bộ pháp tập luyện với xoay chuyển của thân pháp khiến Thủy Hành Vân rất cao hứng.

Tối nay Kim Tiểu Sơn ở trong nhà thêm củi lửa nướng một con lợn rừng. Thủy Hành Vân bên cạnh khều lửa cười ha hả. Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Đại thúc cười gì vậy? tiểu tử cũng muốn cười theo... Ha... Ha...

Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn tuyết trắng bên ngoài rồi nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu tử, ta cười vì nếu lão nhân gia không gặp mi thì hiện giờ ta đã là mớ xương trắng rồi.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Con người hết cơn bỉ cực tới hồi thái lai. Không ai xui xẻo cả đời. Theo đại thúc, gặp được tiểu tử là vận may nhưng trong lòng tiểu tử gặp được đại thúc đây coi như tiểu tử may mắn lắm rồi.

Chậm rãi lấy cây ngân thoa trong ngực, phản chiếu ánh lửa hồng hừng hực, ngân thoa bắn ra từng luồng sáng lấp lánh. Thủy Hành Vân nói:

– Không bao lâu nữa ngân thoa này sẽ vào tay mi. Hừ!

Lăn con lợn nướng trên bếp lửa Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc muốn đem ngân thoa này cho tiểu tử sử dụng?

Gật gật đầu Thủy Hành Vân nói:

– Nó vốn là cái quan tài của ta. Bây giờ có mi rồi ta không còn lo lắng chết rồi bị chó sói phân thân.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Chờ ngày tiểu tử báo xong thù nhà tiểu tử nhất định tìm một nơi tuyệt đẹp,

sơn thanh thủy tú để đại thúc dưỡng bệnh.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Được rồi! Ngày ngày thấy mi chăm sóc lão nhân gia từng li từng tí hơn cả con ruột, trong lòng ta vui vẻ lắm. Cũng vì vậy nhớ lại một việc, là một việc duy nhất trên đời lão nhân gia chưa làm xong. Sớm muộn ta cũng nói rõ cho tiểu tử mi nghe. Đến lúc đó mi có thể viện đủ lí lẽ chối từ lão già này.

Kim Tiểu Sơn đưa dao cắt một miếng thịt lợn rừng nướng để vào đĩa đưa đến trước mặt Thủy Hành Vân cười nói:

– Thủy đại thúc, đại thúc nếm lợn nướng này xem. Còn việc lão nhân gia chưa hoàn tất tiểu tử nguyện cố gắng dốc sức gánh vác.

Tâm nguyện thế nào, sự việc ra sao Thủy Hành Vân không nói. Kim Tiểu Sơn đương nhiên cũng không biết, càng không dám hỏi nhiều. Nhưng trong lòng Thủy Hành Vân đang ẩn tàng một nỗi u uất khó nổi giải khai. Người sắp chết đương nhiên không màng tới nhưng hiện nay lão đã mạnh khỏe hơn nhiều, vì thế nỗi uẩn khúc đó lại bắt đầu dâng lên trong lòng lão.

Mùa đông ở miền bắc trời rét căm căm, đất đóng băng lạnh lẽo. Kim Tiểu Sơn đang cư ngụ dưới chân Bắc Đẩu Phong, phía bắc của đập nước Hoàng Long. Chỉ sợ trời băng giá khiến bệnh ho của Thủy đại thúc nặng thêm nên mỗi ngày đều đốt một bồn than khiến căn nhà tranh ấm áp hơn. Dưới mái hiên nhà tranh từng giọt nước rơi xuống tí tách không ngừng. Nguyên nhân là vì trong nhà ấm áp tuyết trên mái nhà lập tức tan thành nước rơi xuống.

Thế là Thủy Hành Vân sống qua mùa đông này tương đối an nhàn vui vẻ. Còn Kim Tiểu Sơn xoay chuyển trong trận đồ bộ pháp. Chàng đã có thể ung dung tự tại đi lại trong chín mươi chín cái thẻ trúc này.

Chập choạng tối hôm nay Kim Tiểu Sơn đang gánh một con chó sói về nhà thì thấy Thủy Hành Vân chống gậy đứng ngoài cửa chờ đợi. Lão cười nói:

– Hay lắm! Da chó sói lột giương ấm áp nhất. Nhưng mi có biết da chó sói làm dây roi cũng chắc hơn nhiều so với da trâu?

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Dùng da sói làm roi để làm gì?

Lắc lắc đầu Thủy Hành Vân nói:

– Da sói đánh thành sợi, một đầu cột đá, đầu kia treo trên nhánh cây rồi lấy ngân thoa ném vào. Đến lúc có một ngày mi có thể kích trúng viên đá đang lắc lư trên cây đó cũng là lúc mi luyện thành Diêm Vương Thoa.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe trong lòng phần chấn cười nói:

– Tất cả đều do đại thúc thành toàn.

Sáng sớm Kim Tiểu Sơn đi đến Trùng Dương trấn. Đi Trùng Dương trấn

đương nhiên để mua sắm. Kim Tiểu Sơn vai vác một cái sọt trúc. Vật phải mua nào là đồ ăn uống, đồ cúng tế, vì mai là tiết thanh minh. Kim Tiểu Sơn không thể trở về quê hương Sơn Tây để cúng tổ nhưng phần mộ của vợ con cũng cần phải quét dọn tế lễ. Ngoài ra Thủy đại thúc cũng nói:

– Năm xưa khi lão gia học võ nghệ tiếp nhận ngân thoa này từ trong tay sư phụ lão. Nhưng phải hành đại lễ, ba bước quì, chín bước khấu đầu mới tiếp nhận được.

Ngày nay muốn truyền lại cho mình mặt nghi lễ không thể hồ đồ được. Hơn nữa chàng còn mang nặng chữ “thành tâm”.

o O o

Tiết thanh minh không có mưa là lúa mạch năm nay sẽ bội thu. Đó là câu nói của người phương bắc. Tiết thanh minh không có mưa, lúa mạch năm đó có thể trĩu nặng bông, bội thu gấp mấy phần. Câu nói này đã trải qua thực tế. Kim Tiểu Sơn trú ngụ dưới chân Bắc Đẩu Sơn không màng đến việc đó. Chàng chỉ quan tâm đến việc săn bắn để mưu sinh. Ngày tốt nhất là ngày sáng sủa vì dễ dễ lên núi:

Nhưng vào ngày tiết thanh minh này Kim Tiểu Sơn không vào núi tuy hôm nay trời quang mây tạnh. Chàng đem vật cúng tế đến trước mộ vợ con:

– Tiểu Tiểu, Tiểu Sơn ca sẽ sớm may báo thù cho nàng. Hai năm đã qua nhưng có câu “quân tử báo thù mười năm chưa muộn”. Tiểu Sơn ca không thể chờ lâu như vậy. Tiểu Tiểu, nàng hãy chờ xem.

Vừa đốt giấy tiền Kim Tiểu Sơn lại nói:

– Nơi tuổi vàng nàng hãy chăm sóc Cửu Tử, con của chúng ta. Báo với Cửu Tử cha nó đi ra ngoài xa lắm. Tóm lại, có ngày nó sẽ gặp lại cha nó...

Chậm rãi đốt giấy tiền chàng nho nhỏ khẩn vái! Thủy Hành Vân đứng sau lưng chàng nói:

– Kim Tiểu Sơn, đừng buồn rầu, nên biết cây trồng ngàn năm sẽ thành củi đốt, người sống đau thương sẽ thành sức mạnh, vì người chết báo thù, vì người sống tiêu hận.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu hai hàng nước mắt tuôn dài nói:

– Tiểu tử biết rồi, tiểu tử phải học võ nghệ của đại thúc đến thành thực.

Vuốt chòm râu bạc Thủy Hành Vân nói:

– Chỉ cần mi chuyên tâm học bảo đảm cả đời mi sử dụng không hết.

Câu nói nay của Thủy Hành Vân cuối cùng Kim Tiểu Sơn sinh lòng nghi hoặc, vì đã có thể cả đời sử dụng không hết sao nay đại thúc lại rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Nhưng mỗi người đều có chỗ khó xử, hoặc nhiều hoặc ít. Điều khó xử đến với

bất cứ một ai, không phân biệt giàu nghèo quyền thế. Cũng có thể quyền thế càng cao rồi khó xử gánh càng nhiều, vì thế trên đời này có quá điều khó xử. Tuyệt không thể dùng tiền bạc bồi đắp, dùng quyền uy giải quyết được hết.

Còn điều khó xử của Thủy Hành Vân lại không thể dùng tuyệt học của lão để giải quyết được. Nếu lúc này lão nói cho Kim Tiểu Sơn nghe chàng cũng lắc đầu hết cách mà thôi. Muốn biết trong lòng Thủy Hành Vân ẩn tàng điều khó xử gì, đại khái chỉ có thể chờ đến khi Kim Tiểu Sơn luyện xong Diêm Vương Thoa mà thôi.

Trong mái nhà tranh, trên chiếc bàn gỗ chưng bày cúng phẩm còn có con gà quay. Hôm nay Thủy Hành Vân mặc chiếc áo mới, ngồi xếp bằng đạo mạo. Diêm Vương Thoa đặt trên bàn cúng.

Kim Tiểu Sơn nghiêm chỉnh, đoan trang sửa lại áo chỉnh tề rồi mới ba lần quì, chín lần lạy trước bàn cúng.

Thủy Hành Vân gật gật đầu chậm rãi nói:

– Thoa phi thoa khước tự thoa, xuyên thoa thương lâm đao kiếm vong.

Kim Tiểu Sơn cũng niệm theo. Thủy Hành Vân lại nói:

– Hôm nay tiếp nhận ngân thoa, hành hiệp trượng nghĩa giang hồ.

Kim Tiểu Sơn cũng vội lập lại một lần. Thế là Diêm Vương Thoa sáng ngời lấp lánh đã từ trong tay Thủy Hành Vân vào trong tay Kim Tiểu Sơn đang quì trên đất.

Thủy Hành Vân thở dài một hơi. Hồi lâu Kim Tiểu Sơn nhìn ngắm ngân thoa trong tay mình mà phát ngẩn phát ngơ.

Ngân thoa nặng khoảng bốn cân rưỡi. Tinh quang sáng như ánh sao!

Lúc này bốn ngón tay phải Kim Tiểu Sơn nắm chặt ngân thoa. Chàng phát hiện một đoạn hương ra ngoài ngân thoa chính giữa cũng sắc bén vô cùng.

Thủy Hành Vân như bị tê liệt trên ghế gỗ, hồi lâu mới thở dốc thốt:

– Kỹ thuật ném thoa mi đã nhập môn. Muốn vận dụng đắc thủ, đạt tới cảnh giới hỏa hầu cần thiết không phải chín mười năm khổ luyện thì khó thể đắc ý. Những việc lâu nay ngươi tập luyện giống như ta bày một tiệc rượu trên bàn cho mi. Tiểu tử mi bất quá chỉ bắt đầu ăn đĩa bánh nhỏ trước khi vào đại tiệc mà thôi.

Kim Tiểu Sơn vội kính cẩn thi lễ nói:

– Thủy đại thúc đối với tiểu tử ân như tái tạo, tuy không có nghĩa sư đồ nhưng quả thực là tình sư đồ. Có câu nói “một ngày làm thầy suốt đời là cha”. Tiểu tử vĩnh viễn sẽ phụng dưỡng lão nhân gia.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Lão nhân gia biết tiểu tử mi tha thiết muốn báo thù, nhưng mi ngàn lần không được quá nóng nảy. Diêm Vương Thoa chỉ cần tái xuất giang hồ bảo đảm

tiểu tử mi có nhiều việc bận rộn. Nhất thiết mi phải rèn luyện tinh thông những điều ta dạy mi, mi mới đủ tư cách mang Diêm Vương Thoa đi lại giang hồ. Cũng mới có khả năng tìm người đòi lại món nợ.

Kim Tiểu Sơn trong tay cầm Diêm Vương Thoa tư thế hiên ngang nói:

– Đại thúc yên tâm, tiểu tử nhất định bỏ ăn quên ngủ khổ luyện Diêm Vương Thoa này, không để lão nhân gia thất vọng.

Lại suy nghĩ một hồi Kim Tiểu Sơn nói:

– Nói thật lòng, sau khi đưa đại thúc đến đây tiểu tử thật không có nhiều hi vọng, vì đại thúc một thân bệnh hoạn còn diệt nhi thì nghi hoài đại thúc thật có bản lĩnh không?

Chàng có chút ngượng ngập cúi thấp đầu. Thủy Hành Vân cười một trận ha hả đến nỗi đàm kéo lên cổ. Lão gắng gượng thở hổn hển nói:

– Nghi hoặc của tiểu tử mi đại thúc đã sớm nhìn ra rồi!

Cất Diêm Vương Thoa vào người Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc nằm nghỉ, tiểu diệt di Trùng Dương trấn mua một ít thức ăn. Thức diệt ta cũng uống một vài chung có được không ạ?

Thủy Hành Vân nói:

– Đừng uống rượu, hãy tìm đến đại phu hốt một số thuốc cho lão nhân gia được rồi.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói:

– Được rồi, tiểu diệt đi đây.

o O o